

Зміст

Марко Проклятий

I.....	3
II.....	17
III.....	27
IV.....	40
V.....	51
VI.....	62
VII.....	69
VIII.....	74
IX.....	88
X.....	101
XI.....	116
XII.....	126

Закінчення «Марка Проклятого», написане не Стороженком

XIII.....	140
XIV.....	148
XV.....	156
XVI.....	159

Скарб.....

..... 167

Стороженко Олекса Петрович

(біографія)..... 178

Марко Проклятий

*Товчеться, як Марко по пеклу
Українська приказка*

I

Було в петрівку. Зелена по пояс трава вкривала степи, вихрилась, слалась і, як море, грала; набіжить вітерець, покотиться хвилею, нахилить, розіб'є її, і вона зажовтіє, заголубіє й зачервоніє квітами. На синьому небі ні хмарки; сонце зверху накрива теплом і широким промінням, як золотим дощем, кропить кожен листочок, кожну билинку, а з трави обдає, свіжить пахучим холодком. Дишеш не надишешся, як буває в спасівські жароти, після довгої путі, не наситиш жадоби, допавшись до холодної криниці. Здається, тільки й видно небо й землю, а скільки ще наокоути тебе тієї тварі божої! Куди не глянь, під кожним кущиком, листочком кишать коники, комашня, як розмальовані метелики мигтять з квітки на квітку; а високо, під ясным небом, в'ються орли, хмарою літають дрохви, журав-

лі, хохітва; кібчики, неначе гвоздиком прибиті, на однім місці махають крильцями, виглядаючи добичу. Деколи залопотить, розляжеться трава, і сайгак, злякавшись свого ж шелесту, летить, як на крилах, схиливши на спину свої роги. Кругом тебе усе живе, усе дише, дзиркотить, висвистує, а оддалі, невідь-відкіля виявляються озера, буцім чарами наливаються, мріють, котять хвилю за хвилею і, як море, вкривають землю. Тільки де-не-де синіють, неначе острови, оточені могили; і знов, як не було, мання розвіялось, рознеслось, і знов зелена трава скрізь стелеться по степу. Весело глянуть на ці степи запорозької України; усе очі до тебе пригортають, а серце мліє, смутні думки летять у невідомий край, а за ними рветься й душа, бо нема для неї припину на землі, як нема чоловікові захисту на широкому степу.

Жар починав стухать, сонце близилося до землі, оточившись довгими паростями проміння, неначе підняло сто рук, щоб обняти степи на добраніч. Вітер, як з лісу, повівав холодком і розносив квітчані пахоці. У свою чергу озвались вечірні пташки: підпадьомкали перепели, деркотіли деркачі, висвистували овчарики, кигикали і квилили літаючи чайки. Аж ось у траві неначе іскра блиснула, і ви-

явивсь, як із землі виріс, на вороному коні січовик, у червоному жупані, в кабардинці [1] набакир. Ремінний пояс врізався в його тонкий стан, за поясом і в кубурах стриміли пістолі, біля боку висіла шабля в срібній піхві, а за плечима мотався буддимок [2]. Січовик був ще молодий, тільки вус вирівнявся; ясно гляділи його карі очі, а уста ніби усміхались; усякий би пізнав по його юнацтву й безсумному погляду, що не ввірився ще йому світ, не почало й лихо. Їхав він тихою ходюю, озираючись по сторонах, ніби гуляв собі; то закурлика пісню, то нахилиться з коня, зірве квітку, втішається нею і, побачивши кращу, кине й зрива другу.

Уже завечоріло. Широкі тіні простяглись і мережили степ; захід сонця зайнявся полум'ям і насупроти обдав ярким світом гребінь гори з могилами. Січовик скинув очима удаль, шукаючи, на якій би йому могилі заночувать. Дивиться, на самій вищій могилі щось мріє, чорніє; спершу здалось йому за шупліку, а як зблизився, побільшало — неначе орел; ще проїхав кілька гонів, роздивився, аж то чоловік, і сидів він нерухомо, неначе кам'яна баба на могилі.

— От і добре, — пробубонів про себе січовик, — послав мені господь на ніч товариша.

Спустившись у балку, він зупинився біля криниці, набрав у боклагу води, напоїв коня і повів його в поводу. Зійшов на гору, вже й до могили зблизивсь, а чоловік сидить собі, не ворухнеться, неначе заляк, не оглянеться на січовика і не чує шелесту од його важкого поступу. З виду й з одежі не гевал [3], не бурлака, а щось не просте: татарська кучма насунулась йому на очі, ніс закандзюбився, як у кібця, а довгенні сиві вуса аж до грудей доставали. На плечах у його був накинутий чорний подолянський кобеняк і в верзунах [4], як обуваються в Карпатських горах гуцули. Не видко було при йому ніякої роні, тільки в руці держав він ціпок і біля боку лежала торба.

Зблизившись до могили, січовик одпустив коневі подпруги, приарканив, дивиться, а чоловік усе сидить, не оглянеться й не поворухнеться.

— Бач, як замислився, — прошепотів січовик, заходячи збоку, — а мене й не бачить; постривай же, я тебе сполохну, — та скільки духу й крикнув: «Пугу!» — аж луна по степу покотилась.

Однак од сього покрику чоловік не сполохнувся; не-притьма озирнувся він і хижо спідлоб'я глянув на січовика. Страшно горіли вирлоокі його очі, неначе іскри з них посипались.

Січовик хотів був ще вдруге пугукнуть, та й припинивсь, бо, як списом, шпигнуло його тим поглядом, неначе холодна жеретія [5] обвилась і здавила йому серце. І не схаменувся він, як, знявши кабардинку, низенько вклонився, буцім самому кошовому, і з повагою промовив:

— Добрий вечір, чоловіче! — Чоловік зміряв січовика очима і, не промовивши слова, одвернувся. Нахмурився й січовик: заграла молода кров, заіскрилися очі: розсердила його та зневага.

— Слухай, чоловіче, — озвався січовик, — за пожегання [6] мусиш оддякувати, а не одвертати пику і чорти батька зна куди стромлять свої волові очі, як кішка в каганець!

Чоловік мовчав, усе дивлячись пильно у ту ж саму сторону, як спершу дививсь.

— Чи чуєш, що я тобі кажу? — знову гримнув січовик, підступаючи.

— Не позакладало, чую... — пробубонів чоловік, не ворухнувшись.

— Чого ж мовчиш?

— Нічого казати; коли я тобі не подобавсь, іди собі далі, степи просторі.

— Не я до тебе прийшов, а ти забрався в чужу солому, та ще й шелестиш! Степи наші, запорозькі! От що!

— Хто се тобі казав?

— Я тобі кажу!

— Коли ваші, чом же ви їх не орете, не засіваєте, не користуєтеся ними?

— Січ не пшеницею степи засіва, а кріпостями, паланками, от що!

— Погані ж будуть ваші жнива; не собі дбаєте; правда твоя, мине вік-другий — і сі степи ригнуть золотом, сріблом, та не буде вам з того ніякої користі. Не подякують тих, хто кров'ю своєю їх поливав і своїми кістками огороджував!.. Так не кажи мені, козаче, що степи ваші: божі вони і того, кому він дасть ними користуватися!

— Поки хвалько нахвалиться, будько добудеться! Уставай же та йди собі ік уражій матері за те, що ти цураєшся мого товариства; не хочу з тобою на єдиній могилі ночувать, от що!

— Як не хочеш на одній, так шукай собі іншу...

— Вибачай, чоловіче, — гримнув січовик, — у мене такий звичай, що куди б я не прийшов, то вже відти не піду, поки сам не схочу.

— Такий саме звичай і в мене...

— Вставай же, кажу тобі, — скликнув січовик, — не то я тебе по-запорозьки підведу!

— Чи не схотілось тобі, козаче, тичка подуть [7]? — спитав чоловік, зареґотавшись на ввесь степ, неначе само пекло зареґотало.

— Я тебе так подму, — гукнув січовик, ще гірш розсердившись, — що аж на тій могилі опинишся.

— Гляди, козаче, не то мене не зведеш, ти торби моєї не підіймеш.

— Брешеш, підійму, і потилицю ще тобі нею натовчу!

Січовик справді хотів був затопить по гамалику [8], ухопивсь за торбу, та сюди-туди і з місця її не зворухнув; попробував обома руками взять, аж заморився від натуги, а все-таки не зворухнув.

— Що там таке в торбі? — бубонів січовик, поглядаючи то на чоловіка, то на торбу. — Який там біс сидить?.. Я ж таки неабиякий, підкови розгинаю, коня підіймаю, а гемонської торби й з місця не зворухнув... Скажи мені, чоловіче, — спитав він, — що ти таке на світі: чи який характерник, чи, може, сам чорт?

— Не характерник і не чорт, — одказав чоловік, схиливши на груди голову, — тільки чортова у мене доля...

— Яка ж у чорта доля?

— Не така, як у людей!

— Се, й не питаючи, знав... А ти мені скажи, який там біс сидить у твоїй торбі, що вона така важка?

— Подивись...

Січовик розв'язав мотузок, засунув руку в торбу й витяг голову старої бабусі. Аж звомпив[9] він, глянувши на неї, і трохи з рук не впустив. Як учора одрубана: біле — волосся було скуйовджене й облите запеклою кров'ю; брови нахмурились, незакриті очі грізно дивились, рот розкрився, страшно було глянуть на вид старої: здавалось, буцім вона в останній час кого проклинала.

— Чия се голова? — спитав січовик, прозоро поглядаючи на чоловіка.

— Матчина...

— Хто ж її одчесав?

— Я!..

— Ти?.. Рідну неньку?! Мій боже милий, чом же ти не затримав такої грішної руки?! — скрикнув січовик, опускаючи голову в торбу. — Що ж там-ще в тебе? — спитав він, дивлячись на чоловіка.

— Подивись...

Січовик знов поліз у торбу й витяг другу голову молодій, дуже гарній дівчини. Джегерелі [10] й дрібушки ще не порозплітались, тільки

довга коса, чорна, як гайворон, позлипалась запеклою кров'ю. Очі були трошки прищурені, а устонька, як терен синій, одкриті, і зубки, неначе перли нанизані, білили й блищали.

— Мій боже милий, яка ж гарна! — скрикнув січовик, — і на таку піднялась рука?!

— Піднялась, коли одрубана...

— Чия ж се голова?

— Сестрина.

— Чи не ти і сю одчесав?

— Одгадав!

— Знаєш, чоловіче, — зітхнувши, промовив січовик, — на усьому світі нема нещасливішої тварі; як ти, от що!

Чоловік швидко повернув голову й пильно глянув на січовика, ніби хотів роздивитися, од кого почув сю річ.

— Козаче, — сказав він журливо, — не тобі першому показував я сі голови, не тобі одному й признавався: всі ж од розумної голови казали, що нема на світі й звіра лютішого від мене, і не брехали вони; однак ти од щирого серця сказав святу правду; на усьому світі нема нещасливішої тварі, як я!.. Од мене все одцуралось; і небо, і земля, і саме пекло!.. Мене прокляла мати, прокляв і батько з того світу — я Каїн!.. А тобі мене жаль як побіденно-

го, нещасливого... Спасибі тобі, козаче, дай руку, побратаємось! — чоловік простягнув руку, як лопату, обвинуту товстими жилами, немов вірьовками.

— Вибачай, чоловіче, — одрізав січовик, — хоч мені тебе й жаль, а прочварі, Каїнові, руки не подам і побратимом не буду.

Чоловік аж з місця скочив, так його уразила ся відповідь. Хоть нижчий він од січовика, а як роздрочився, так страшно й глянуть на його постать: плечі й груди, як башта, кулаки, як дві довбешки; пополотнів, очі кров'ю поналивались. Не звмпив же й січовик, на п'ядь не одступив і сміло дивиться чоловікові в очі...

— Як, — гримнув чоловік, заскреготівши зубами, — ти гребаєш моєю рукою, моїм товариством?.. Чи ти знаєш, блазень, що колись і я був січовиком, колись за велику увагу ставили моє товариство?

— Може, колись, — перехопив січовик, — та не теперечки...

— Так виймай же шаблю й боронись; за сю уразку я визиваю тебе на чесний поєдинок!..

— Не чесний буде поєдинок битися з шаблею проти голих рук, а давай чим здужаєм! — січовик згорнув кулаки й став наготові.

— Не бійсь і з шаблею не порівняєшся?

— Боюся тільки нечесної смерті: бог нас порівня, а розсудить совість... — одказав січовик, наступаючи.

Як од води стухає полум'я, так остання відповідь січовика припинила ярість чоловіка; не здержав він і його смілого погляду, понурився і назад одступив...

— Совість... совість... — глухо прогомонів він, — ні, ні, не мені, проклятому, брататися з тобою; не тобі простягать і руку суцїзі! — чоловік приник до землі й важко застогнав, здавалось, і могила з ним стогне...

— Не сердься, чоловіче, за мою шпарку відповідь, — з жалем промовив січовик: як будеш гинуть, я од тебе не одцураюсь і обидві руки тобі простягну.

Чоловік підняв голову й глянув на січовика.

— Ти з Січі? — спитав він стиха.

— Еге, — одвітив січовик, сідаючи поруч з чоловіком.

— По волі чи недоля туди тебе запроторила.

— Не знаю, як тобі й казать. От слухай, небагацько розказувать. — Закохався я в дівчину в нашому-таки селі і, хотів одружитись, так батько моєї суженої не згодивсь. «Дівча, — каже, — ще молоде та й ти молодий, іди собі у кіш, повештаєшся тамечки років зо три, по-

куштуй гіркої, і коли господь приведе вернутись, то ми тоді вас і одружим». Моя ненька — батька у мене нема, вмер — дуже вбивалась, однак не одмовлювала: «Іди, каже, синку, коли так треба, нехай тобі бог помагає, бо й батько твій там був: придбаєш і собі козацької слави». Так ото теперечки і повертаюсь додому, придбав, як кажуть, і тієї слави; так запорожці — матері їх ковінька, нехай здорові будуть! — таке прізвище приложили, не знаю, як і неньці казати: Кобзою прозвали, от що!.. Вже були почали Підковою звать, бач, підкови розгинаю, а тут мені на лихо нечиста мати кобзаря принесла; співав, собачий син, співав, та й поклав кобзу, а я не доглядився, де вона, сів на неї та й потрощив диявольську личину; от мене й прозвали Кобзою. Отаке, бач, прилучилось.

— Не журися, козаче, не прізвище прославляє чоловіка, а чоловік прізвище; не за горами і той час, як розкинетесь широкий простір задля козацького герцю.

— Була така чутка і в нас у коші перед моїм виїздом; прибїг із Чигирина військовий писар Хмельницький, лагодились збирати раду... Хотілось і мені зостатися, так дівчина ж, козацьке слово...

— А дуже ти кохаєшся в своїй дівчині?

— Якби не дуже, який би його біс і покинув Січ!

— А хто тобі поручиться, що вона й досі тобі вірна і досі тебе кохає?.. Вернешся, а вона ще краща стала, вирівнялась, як біла тополя, тільки вже не твоя, а другому досталась... Що ти тоді робитимеш?.. Кажі!..

— Тоді ж то й буду казати.

— А буває, що сама ж ненька нараїть сужену свого сина одружитись із другим... Що б ти тоді зробив, якби з тобою скоїлось таке лихо?.. га?..

— Неподобне вигадуєш; де ж ти чув, щоб рідна ненька втопила долю своєї дитини! Та й дівчина, котра коха свого суженого, скоріше вмере, як з ким іншим одружиться. Коли ж із такою розвела, як ти кажеш, то й добре зробила; шукай собі іншу, вірну дружину...

— Знайшлась та інша, рідна сестра, — сама ж кинулась заспокоїть побіденного. Се ж її й голова в торбі!..

— Рідна сестра! — обізвався Кобза, важко зітхнувши, — та й гарна ж, навіки гарна!

— А коли б ти, козаче, побачив сю голову на повних плечах, на стройному стані, коли б вона хлянула на тебе живими очима, почув би

її голосок, устонька, як маківка, червоні, сту-
лились із твоїми устами?..

— Ну годі, казна-що вигадує, та ще й про-
ти ночі!..

— Облила вона пошарпане серце, — роз-
казував чоловік, не слухаючи Кобзи, — дріб-
ною сльозою живущої й цілющої води і на
який час загоїла його, та загоїла на превелике
лихо: загорілось воно знов коханцям, люто,
скажено загорілось, і усього мене запалило...
І в той час, як гориш тим пекельним вогнем і
жадоба палить твоє нутро, з неба, з самого
раю, бризнула роса; чи вдержався б не на-
питись тієї води?..

— Та ну тебе к бісу, — скрикнув Кобза, за-
тикаючи вуха, — страшно тебе й слухать! Що
ти мене на покусу підводиш, чи що? Лучче ти
мені скажи, який там бісяка сидить у твоїй
гемонській торбі, що вона така дуже важка?
Здається, дві голови не багацько заважать?

— Що в мене в торбі? — озвався чоловік,
піднявши голову. — Нечистая моя совість!..

— Совість?.. Отаке ще вигдай!

— Совість тяжкая, важкая, невсипущая,
що не дає мені спокою, гризе мене і день і ніч,
вже більш як піввіку ношуся з нею і до кінця
світу, до страшного суду буду носитись, поки

не зробиться вона легенька, що й мала дитина її підійме...

— Коли ж вона полегшає?

— Тоді, як добрими ділами покрию превеликі й тяжкі мої гріхи, а без сього не прийме мене ні земля, ні саме пекло...

— Шкода, бачу, — пробубонів Кобза. Потім, з перегодом, спитав: — Здавалось, казав, що й ти був січовиком?

— Був.

— Як же тебе там звали, чи не чув про тебе й я?

— Так звали, як піп охрестив, другого прізвища мені не прибрали.

— Яким же іменням тебе піп охрестив?

— Марком.

— Те-те-те, чув, багато дечого чув! — казав Кобза, витріщившись на чоловіка, — чи не той ти Марко, що товкся по пеклі?

— Той самий...

II

Піднялась роса і, як серпанком, укрила степ; небо потемніло, зорі вияснились; ніч тепла